

Π Ε Δ Α - PEDANII

ΚΙΟΥ ΔΙΟΣΚΟΡΙ-
ΔΟΥ ΑΝΑΖΑΡΒΕ-
ΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
5 ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙ-
ΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

DIO SCORIDIS
Anazarbei de medicinali ma-
teria Liber quartus.

Io. Ruellio Sueſſionēſi interprete.

10 **Ε**Ν τοῖς περὶ τέτου
πεισὶ βιβλίοις φίλ-
ταῖς ἀρεταῖς παραδόν-
τες περὶ ἀρωμάτων
καὶ ὀσίων καὶ ὑγίων καὶ δένδρων καὶ
ζώων καὶ σιτηρῶν καὶ λαχάων καὶ
ρίζων καὶ χυλισμάτων καὶ βοτανῶν
καὶ σπερμάτων, ἐν τούτῳ τετάρ-
τω ὄντι περὶ τῶν λευτομύων βο-
15 τανῶν καὶ ρίζων διαλεξόμεθα.

Περὶ Κέστρου. Κεφ. α.

Κέστρον τὸ χαλκόμενον ψυχρότερο-
νον, ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις
εὐρίσκεται τοῖς ὀρωμαῖσι βετονί-
κην καλεῖσιν, ἢ ῥοσμαρίνην. πῶς ἐστὶ
20 χαυλὸν ἔχουσα λεπτὸν πλάτος τὸ
ὑψος, ἢ καὶ μείζονα, τετράγωνον φύλ-
λα μακρὰ, μαλακὰ, ὁμοία δρυὶ,
πυλὴ πεφύκεται ἐρημέειν, ἐν ὧ δὲ
μείζονα ὅτε πρὸς τὸ ρίζαν ἐπ' ἀ-
κρῶ ὅτ' ἔχει χαυλὸν ἐνεστὶ τὸ σπέρμα
25 ἐστὶ χαυλόμενον ὡς περὶ σύμμετρα. ταύ-
της τὰ φύλλα δὲ συλλέγονται ξη-
ραίνον. ὧν ἐστὶ καὶ ἡ σκελεὶν χρῆσις·
ρίζα δ' ὑπὲρ λεπτὴ ὡς ἐλεεινὸν,
αἱ πινες φλέβαι τὴν πρὸς τὴν ἀκρὴν
ἐμείων, μετ' ὃν ῥομαίητος πινόμεται.
τῶν

TRibus antè libris,
amatissime Aree,
tradidimus odora-
menta, olea, arbo-
res, vnguenta, animalia, fru-
menta, olera, radices, succos,
herbas, feminæque. In hoc
autem quarto differemus de
radicibus, & eis quæ restant
herbis.

Betonica. Cap. I.

Cestron pſycotrophon vo-
citur, quoniam frigidis locis
inueniatur. Latini betonicam
appellant. Herba est, caulem fe-
rens tenuem, cubiti altitudine,
aut maiorem, quadratum: fo-
lia quercus, mollia, longa, in
ambitu diuisa, odorata, prope
radicem maiora: in sum-
mis caulibus, semen veluti fa-
tureiæ spicatum inest. Decer-
pra huius folia siccantur, plu-
rimos ad vſus. Radicibus niti-
tur, vt veratri, tenuibus. Quæ
ex hydromelite in potu, pitui-
tosam vomitionem euocant.

B iij Folia

DIOSCORIDIS

Folia dari debent ruptis, cōuul-
fis, mulieribus vuluæ malo o-
portunis, & ad laxandos vteri
frangulatus, denarij pondere
cum hydromelite: tres in vini
sextario drachmæ, contra ser-
pentii morsus ebibuntur. Her-
ba magna vtilitate illatis à ser-
pēte vulneribus illinitur: aduer-
sus etiā venena drachma ex vi-
no pota cōuenit: præsumpta ea,
si venenū hauriatur, nihil noce-
bit: urinā ciet: aluum subducit:
medetur comitialibus & infan-
tis, pota ex aqua: & iocineris
lienifq; vitiis, drachmæ ponde-
re in aceto mulso: cōcoctionē
adiuuat, si quis eā fabæ magni-
tudine secundū cœnam cum
melle cocto deuorarit: modo
cōsimili acida ructātibus pro-
pinatur. Stomachicis eā mādu-
care & succū deuorare pro-
derit, si postea dilutū vinū for-
beat. Datur sanguinē excreā-
tibus, tribus obolis, cū diluti vi-
ni egelidi cyatho: ischiadicis,
renum & vesicæ doloribus, ex
aqua: aquæ intercutem binis
drachmis ex hydromelite, si fe-
bricitat: sin aliter, ex mulso: re-
gio morbo laborātes recreat,
mensēs pellit, drachmæ pon-
dere cum vino pota: aluū pur-
gant drachmæ quatuor potæ,
in

τῶν δὲ φύλλον διδόναι πρὸς τὰ
σπλάγνια, ῥήγματα, καὶ πρὸς
τὰς ἐν ὑτέρᾳ διατέσεις, καὶ πύλιν-
γας ὑστερικὰς < δ. ὀλίγη μὲν ὑδρομέ-
λιτος πανόμνηται. θηλειοδύνκτοις δὲ
ὀλκῇ γ'. μετ' οἴνου κοτυλίων β'. 5
καταπλαστέον δὲ ἢ πᾶσι ἀφει-
λεῖ τὸν θηλειοδύνκτοις, καὶ πρὸς
τὰ θανάσιμα ὀλκῇ μετ' οἴνου πο-
τεῖσα ἀρμόζει. ἐὰν δὲ τις πρὸς
πῆλ, οὐδὲν βλαβήσεται λαβὼν φάρ-
μακον θανάσιμον· ἐστὶ δ' ἡ κητικὴ, 10
κοιλίας τὴν ὑπερβαστικὴν. θησα-
πύνη δὲ καὶ ἐπιλήπτοις, καὶ μα-
νομάχοις μετ' ὕδατος πανόμνηται,
καὶ ἡπατικοῖς σπληνικοῖς δὲ μετ'
ἔξυμέλιτος ὀλκῇ < δ. ὀππο-
τεῖσα. πειεῖ δὲ καὶ πέλιν ἐὰν 15
τις μετὰ τὸ δεῖπνον αὐτῷ κυά-
μου μέγιστος καταπίνῃ μετὰ ὑ-
λitos ἐφ' αὐτῷ ὁμοίως καὶ ἐξυρκεῖται
σι δίδωται. σωματικοῖς δὲ δια-
μαστέσθαι καὶ καταπίνειν τὸν χρυ-
λόν, εἴτ' ἐπιρροφᾷ οἶνον κεκρα- 20
μύρον δίδωται ὃ καὶ αἰμοπυρρῶς
ὀλκῇ τριωδύχου μετὰ κράματος
κυάδου ἐνὸς γαλακτώδους· ἰσχά-
δικοῖς τε μετ' ὕδατος καὶ νεφρι-
τικοῖς καὶ κύστιν ἀλγούσιν· ὑδρω-
πικοῖς δὲ < β'. μετ' ὑδρομέλι- 25
τος πυρέουσι πύρεοις ὃ αὐτῷ
οἰομένητι· ἰκτερίῳ τας τε καὶ δι-
νησι, καὶ καταμύδια ἄγει ὀλκῇ
< δ. μετ' οἴνου πανόμνηται κοιλίας
δὲ < δ'. πετεῖται καὶ διὰ τοῦτο
μὲν

ῥιβ' ὑδρομέλιτος κινάδων δέκα. πικρὴ καὶ πρὸς φθισικούς, ἐμπύ-
κους μετὰ μέλιτος. αποπύθεται
δὲ δειτὰ φύλλα ξηρά, λεία ἐν
κεραμῶ ἀγγείο.

in hydromelitis decem cya-
this. facit cum melle ad ta-
bem & purulentam excrea-
tionem. Folia sicca tritâque fi-
ctili vase reconduntur.

5 Πρὶ Βρετανικῆς. Κεφ. β'.

Britanica. Cap. Cap. II.

Βρετανικὴ ἢ βεπονική, πᾶσα ἐ-
στὶν ἔχρυσον φύλλον ἐμφερὲς λαπα-
θῶ ἀγρίῳ, μελάντερον δὲ καὶ θα-
σύτερον, σύφοντα ἐν τῇ γούσει· ῥι-
ζαν λεπτὴν καὶ βραχέαν. χυλίσ-
σεται δὲ αὐτῆς τὰ φύλλα, καὶ
ἐν ἡλίῳ ἢ πυρὶ συστέρεται. Δύ-
ναμιν δὲ ἔχει σύπτικόν ἰδίως
ἀρμόζουσαν πρὸς τὰς ἐν στόμα-
τι καὶ παιδαμίοις νομᾶς. πικρὴ
15 δὲ καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ὅσα σύ-
ψως χρῆζει.*

Britanica aut vetonica, fo-
lia habet sylvestris lapathi, sed
nigriora, & pilosiora, gustu ad-
stringentia: radicem tenuem
& breuem: caulem paruum
emittit. Folii exprimitur suc-
cus, qui igni aut sole cogitur.
Vim habet adstringentem, pri-
uatim depascentibus oris &
tonillarum vlceribus accom-
modatam. Valet etiam ad re-
liqua, quibus adstriktione est
opus.

Πρὶ Λισμαχίης. Κεφ. γ'.

Lyfimachia. Cap. III.

Λυσιμάχην, οἱ δὲ λυβὸν κα-
λῶσι, χαλκὸς ἀνίστα πηχυαίους ἢ
καὶ μείζοντας, λεπτοὺς, θαμνώδεις,
20 ὧν παρὰ τὰ γόνατα, φύλλον λε-
πτὸν ἐκφύσας παρὰ πλοσίων τοῖς
τῆς ἰτέας, συφόντων ἐν τῇ γούσῃ·
ἀνδρὸς πυρρὸν ἢ χρυσοῦδες. φύε-
ται ἐν ἐλώδεσι τέπαις, καὶ παρὰ τὰ ὕ-
δατα. Ἀρμόζει δὲ ὁ χυλὸς τῶν φύ-
λων συπτικὸς ὢν, πρὸς αἵματος
ἀναγωγὰς καὶ δυσεντερίας πόμα
καὶ ἔγκυσμα· ῥοῦντε γυναι-
κεῖον ἰσχνὸν ἐν πρὸς δέ τῃ καὶ πρὸς
ταῖς ἐν μυκτήρων αἰμορραγίαις
ἐμφραστομῶν ἢ πᾶσα ἀρμόζει.
ἔστ

Lyfimachia, quam aliqui ly-
tron appellant, caules emittit
cubitales altioresve, frutico-
sos, tenues, prodeuntibus ge-
niculatim foliis, tenuibus, sali-
cis figura, gustu adstringētib⁹:
flore rufo, aut aureo: gignitur
in aquosis & palustribus. Fo-
liorum succus adstringēte sua
vi sanguinis reiectionem sup-
primit, dysentericis potui da-
tur, aut infunditur: mensium
abundantiam sistit, in pefso:
sanguinis profluvio subuenit,
si nares ea herba obturentur:
vulnecum

DIOSCORIDIS

vulnerum cruorem cohibet: accerrimum nidorem suffita redit: qua de causa serpentes fugat, & muscas interficit.

Sanguinaria, seu polygonum. Cap. III.

POLYGONVM mas ramos habet teneros & exiles, copiosos, geniculis cinctos, qui per terram, vt gramen, repunt: folia rutæ, sed molliora longioraque: semine sub omnibus foliis turgescente: vnde marem appellari volunt: flos ei candidus, aut puniceus. Vis epoti succi est, spillare ac refrigerare: prodest cruentæ excreationi, cholera, alui fluxionibus, & urinæ stillicidio: nam vrinam apertè ciet. Cum vino potus, contra serpentium morsus auxiliatur, datúrque in febribus per horam ante significationes: foeminarum profluvia impositu sistit: idem fucus purulentis auribus instillatur. Facit eximie ad genitalium vlcera, cum vino, adiecto melle, decoctus. Stomachi feruori, sanguinis reiectionibus, vlceribus quæ serpunt, ignibustumoribus, & recetibus vulneribus folia illinuntur.

Sanguina-

ἐστὶ δὲ καὶ τετραμακτὴ καὶ ἰσχυρὸς θυμιαθεῖσα δὲ δριμύτατον ἔχει τὸν καρπὸν ὥς τε καὶ ἐρπετὰ διώκει καὶ μύιας ἀποκτείνει.

Πρὶ πολυγώνου ἀρρενος.

Κεφ. δ'.

Πολύγονον ἄρρεν πᾶσα ὅσα κληῖνας ἔχουσα λεπτοὺς τετυφερούς πολλοὺς γόνασι πελεκημένους, ἔρποντας ἐπὶ τῆς γῆς ὡς περ ἄρρωστis. φύλλα δὲ πάλανου ὅμοια, ὅτε κλέσσεται ἔχει 10 δὲ καρπὸν παρ' ἑκάστου φύλλον. ὅθεν καὶ ἄρρεν καλεῖται. αἰθρὸς δὲ λευκὸν ἢ φοινικαῖον. Διῷαμιν δὲ ἔχει συμπικνυλῶ, ψυκτικὴ δὲ χυλὸς πνέμενος. ἀρμόζει δὲ αἱμοποικίαις, καὶ τοῖς κατὰ κοιλίαν βεύμασι, χολερεαίς 15 τε καὶ σπληνουργεῖν, ἅγει γὰρ οὖρα ἐναργῶς. βοηθεῖ καὶ θηλειῶν δῆκταις μετ' οἴνου πνέμενος καὶ περὶς πελιδνῶς περὶ μύιας ἄρας τῆς ἐπιστημασίας λαμβανόμενος. 20 ἴσῃσι καὶ δὲ ῥομῶ γυναικεῖον περὶ σκεδεῖς, καὶ περὶς ὠταλγίας καὶ πυρρῶν ἐν σκελετοῖς ἀρμόζει. συνελήθεις δὲ οἶνον καὶ μέλι περὶ σκελετῶν, ἀκρας ποιεῖ περὶς τὰ ἐν αἰδοῖς ἔλκυσ. κα- 25 ταπλάσσειται ὅ τὰ φύλλα περὶς σωμαχοῦ ἔγκλωσιν, καὶ αἵματος ἀναρρωγίῃ καὶ ἔρποντας, ἐνυσιπλάτῃ τε καὶ φλεγμονῇ, καὶ εἰς δύνματα καὶ τεταύματα περὶ σκελετά.

Πρὶ Πολυ-

Πρὶ Πολυρόνης θήλεως.

Κεφ. ε.

Πολύρονον θῆλυ θαμνίον ὄζει
μονόκλωνον, τρυφερόν, χαλαροει-
δές, ῥόνατα συνηγῆ ἔχον ἐγκεί-
5 ῳμα ἀλλήλοισι ὡς περ σάλπιγρος·
καὶ περ τοῖς ῥόνασιν ἐν κύκλῳ ἐξ-
οχλᾶς πίτυος, φυλλαείοις ὅμοιαις.
ῥίζα ἀρχαία φύει παρὰ τοῖς ὑ-
δατώδεσι. Διὰ μιν δὲ ἔχει συ-
πικνὴν, συκτικνὴν, ποιεῖ τὰ αὐτὰ
10 τῶν περὶ αὐτῶν ὅτι μὴ ἀδενέστερον.

Πρὶ πολυρόνατος. Κεφ. ς.

Πολυρόνατον φύεται ἐν ὄρεσι,
θάμνος μελίων πηγῶν· φύλλα
ἔχων ὁμοία δάφνης, πλατύτερα
δὲ καὶ λεπτέτερα, γυμνασθῶν ὁμοίον
15 π μίλῳ κυδωνίου ἢ ῥοιᾶς, μὲν σύ-
ψως γὰρ περσέβαλλει, καὶ ἐκάσ-
την δὲ ἐκφισιν τῶν φύλλων ἀνθῆ-
λευκά, τῶν παλῆδαι ὑπερέχοντα τῶν
φύλλων τῶν ἀειθμῶν ἀπὸ τῆς ῥίζης
20 γινομένης ῥίζαν τῶν λευκῶν, μαλα-
κὴν, μακρὰν, πολυρόνατον, θα-
σείαν, βαρύσμιον, πάχος ἔχουσαν
δακτύλου, ποιεῖσαν περὶ τρυμά-
τα κατὰ πλάτος μύλων· αἶψά δὲ καὶ
σπῆλοισι τοῦ ἐν περσώπῳ.

Πρὶ Κληματίδος. Κεφ. ζ.

25 Κληματίς, οἱ δὲ διαφροδῆς, οἱ δὲ
συμμεροδῆς, οἱ δὲ πολυρονοδῆς
καλεῖται φύει ἐν ὑψηλοῖς, κλημα-
τα δὲ ἔχει μικρὰ ὅσον ῥάβδον τὸ πά-
χος, πέταλον δὲ μικρὸν, δάφνην ἔμ-
φρεῖς τῶν τε ῥήματα καὶ τῆς ῥοῆς,
μικρότερον

Sanguinaria foemina.

Cap. V.

Sanguinaria foemina fruti-
cat vno caule, arundini tene-
ro, simili, densis geniculis, & in
se tubarum modo factis: ar-
ticulos in orbem cingunt api-
ces, foliolis piceae similes. Radi-
cis nullus usus: nascitur in ri-
guis. Huic quoque spissandi re-
frigeratque natura, ad eadem
valens, sed inefficacior.

Polygonatum. Cap. VI.

Polygonatum nascitur in
mōtibz, frutice cubito altio-
re: foliis lauri, latioribus, & le-
uioribus, sapore mali cotonei,
aut punici, cum quadam adstri-
ctione: flores per singulos folio-
rum exortus promit, candidos,
foliis numerosiores, incepta à
radice supputatione: radicem
habet albam, mollem, longam,
crebro geniculatam, densam,
graeuolentem, digitum crassi-
tudine æquatam: quæ vulneri-
bus efficaciter illinitur. Quin-
etiam maculas in facie delet.

Clematis. Cap. VII.

CLEMATIS HUMILI
serpit, læto, pinguique solo
prouenit, viticulas spargens
crassitudine iunci exiguas:
folio lauri figura & colore,
multo

DIOSCORIDIS

multò minora. Ea cum caulibus in vino pota, alui profluvia & dysenterias sedant: subdita in pello cum lacte & rosaceo, aut cyprino, cruciatibus vulvæ medentur. Dolores dentium commanducata finit: imposita serpentium moribus, iuvamentum præstat. Fertur etiam contra aspidum ictus ex aceto pota opitulari. Gignitur in terrenis.

Polemonia. Cap. VIII.

Polemoniam alij philateriâ, Cappadoces chiliodynamin appellant, ramis exilibus, vtrinque pinnatis: foliis paulo quàm rutæ maioribus, ac longioribus, calaminthæ aut faguinariæ proximis, quibus in summis velut corymbi dependent, nigro semine: radice cubitali, albicâte, radicula simili: nascitur in montosis & asperis. Bibitur in vino radix contra serpentes & dysenteriam, & ex aqua aduersus urinæ difficultatem, & coxendicum cruciatus. Datur ex aceto drachmæ pòdere lienosis. Eadem scorpionis plagæ alligatur. Tradunt, eum qui radicem gustauerit à scorpione non feriri: eûq; si ictus sit, nihil molesti passurum. Dentium dolorem mansa mitigat.

symphytū

μικρότερον δὲ πολλῶν. Ταύτης τὰ φύλλα καὶ οἱ κλωνοὶ συν οἶνῳ πνέμεναι, διαρροίας καὶ δυσεντερίας παύει· μετὰ γάλακτος δὲ καὶ ῥοδίου ἢ κυπρίνου ἐν πικρῷ περυσίδεμεναι, ὡς ἔσται πόνους τετραπύει· παύει δὲ καὶ ὁδόντων πόνους διαμασσομένη· βοηθεῖ καὶ θηριοδυνκτοῖς ἐπιπυκνῶν. ἰσχυρίζεται δὲ καὶ ἀσπίδου δυνκτοῖς μετ' ὅροις πνέμεναι βοηθεῖν. Φύεται δὲ ἐν χέρσοις.

10

Πρὶ Πολεμωνίᾳ. Κεφ. η'.

Πολεμώνιον, οἱ δὲ φιλεταίειον, κατὰ πόδας μὲν χλοιδύναμιν καλοῦσι, κλωνία ἐχει λεπτὰ πτεροσπόμενα· φύλλα δὲ ὀλίγα μείζονα πηλάν, ἐπιμυκίσσετα δὲ πρὸς τὰ πρὸς πελυρῶνου ἢ τῆς καλαμίνθης, ἐπ' ἀκροῦ δὲ αὐτῶν ὡς πρὸς κόρυμβοις, ἐν οἷς σπέρμα μέλαν· ῥίζα πηχρά, ὑπόλευκος, ἐμπερὲς στῆθι· φύεται ἐν ὄρεσιν καὶ τραχέσι τόποις. Ταύτης ἡ ῥίζα πίνεται ἐν οἶνῳ πρὸς θηλείαν καὶ δυσεντείαν, δυσουρίαν τε καὶ ἰσχάδα μὲν ὕδατος, πλυντικοῦ δὲ μετ' ὅροις ὅσον ἄ. ὀλίγη. καὶ πεινᾷται ἡ τούτου ῥίζα πρὸς σκορπίου πληγῇ. φασὶ δὲ μὴ πύπειται τὸν ἔχοντα ἀπλῶ ἢ καὶ πληγῶσι μηδὲν πάσχειν· παύει δὲ καὶ ὁδοιταλγίας διαμασσομένη.

15

20

25

Πρὶ

Πρὶ Συμφύτου περὶ αἵα.

Κεφ. θ'.

- Σύμφυτον πετράων φέεται ἐν
πέτραις, κλωνία δὲ ἔχει ὁμοία
οὐρανίου, λεπτὰ· κεφάλια δὲ ὡς
5 ὀνύμου· τὸ δὲ ὅλον ἔστι ξυλῶδες
καὶ εὐώδες, γλυκὺ δὲ πρὸς τῇ γαύ-
σει, καὶ πινύλου πρὸς κληπκόν· ῥί-
ζαν δὲ ἔχει μακράν, ὑποπύρφυ-
ρον, ὅσον δακτύλου πάχος. Τοῦτο
ἐκφύει σὺν μελιράτῳ καὶ πο-
10 δὲν ἀνακαταίρει τὰ ἐκ πνεύμο-
νος καὶ τῆς αἵμα ἀνὰ ροισί, καὶ
νεφριτικοῖς σὺν ὕδατι δίδεται·
σὺν οἷῳ δὲ ἐκφύει πίνε· πρὸς
δυσεντερίαν, καὶ ῥοῦν γυναικείον
ἐρυθρόν· σὺν ὀξυμέλιτι δὲ πρὸς
15 σπᾶσματα καὶ ῥήγματα. καὶ ἁ-
δίον δὲ διαμασώμενον, ἀρ-
μόζει καὶ πῶς βρογχίτου τραχύτη-
σι· κολλᾷ καὶ νεύρωτα καὶ ἐντε-
ροκλήας, ἀποκρατεῖ κατὰ πλάσ-
σόμενον. καὶ τὰ κρέα δὲ συμπτέτῃ
20 ἐκφύει σὺν αὐτοῖς.

Πρὶ* Συμφύτου ἄλλου.

Κεφ. ι.

- Σύμφυτον ἄλλο, οἱ δὲ πη-
κτὴν καυλὸν ἀνίστι διπηχάον
ἢ καὶ μέζονα, κοῦφον, παχύ,
25 ῥωνιοειδὲς, κωνὸν ὡς περὶ σκίχου,
ἅπλῳ δὲ σὺν ἐκ μεγάλων διαση-
μάτων, φύλλα διατέα, τετρά, ὑ-
πομήκη πρὸς τὰ ἐκ βουγλώσας·
ἐξοχὰς δὲ ἔχει ὁ καυλὸς παρὰ
ταῖς ῥωνίαις πινὰς τεταμμένας.
φύλλων

Symphytum.

Cap. IX.

Symphyton petræon, id est
alus, nascitur i petris, ramis te-
nuibus, paruis, origano simili-
bus: capitulis thymi: furculofū
totum, odoratum, gustu dulce,
saluam ciens: longa radice,
subrufa, digitali crassitudine.
Decoctū in aqua mulsa & po-
tū pulmonis vitia purgat: san-
guinem reiciētibus, & renum
malis, ex aqua datur: ad dy-
senteriam, rubrāque scemina-
rum profluuiā, in vino deco-
ctum: ad conuulsā verò & ru-
pta ex aceto mulso bibitur.
Quin & commanducatum si-
tim sedat, faucibus asperis sub-
uenit, vulnera recentia ente-
rocelāsque conglutinat, &
illitu cohibet. Carnes au-
tem cū symphyto de-
coctæ coalescunt.

Symphytum alterum.

Cap. X.

Est & alterum symphyton,
quod aliqui pecton vocant: id
caulem emittit bicubitale, aut
maiorē, crassum, leuē, angulo-
sum, vt sonchi inanē: circa quē
breui interuacante spatio, fo-
lia exeūt angusta, buglossō p-
xima, oblonga, hirsuta: caule se-
cūdū angulos quosdā striato:
foliis

DIOSCORIDIS

foliis tenuibus ex alarum sinu
prodeuntibus, in quibus flores
lutei, & circa caulem velut ver-
basci semina emicant. Tā cau-
lis quàm folia, aspera lanugine
horrent, tactūque pruritu cō-
citant: radices demittuntur fo-
ris nigræ, intus candidæ, visco-
sæ: quarum est vsus. Tritæ &
potæ cruentis excreationibus,
ruptisque proficiunt: recentia
vulnera illitæ conglutinant:
carnes quoque, si concoquā-
tur, cogunt additæ: inflam-
mationibus, præsertim se-
dis, cum senecionis fo-
liis, vtiliter illinūtur.

Holostium. Cap. XI.

Holostion herba est pusilla,
tribus quatuorve digitis super-
eminens extra terrā, foliis vi-
tiliculisq; coronopo aut gra-
mini proximis, gustu adstringen-
tib: radice alba, prætenui vsq;
in capillamenti specię, longitu-
dine quatuor digitorū: nascit̃
in collib⁹ terrenis. Vfus eius ad
rupta, i vino potæ: nā & carnes
cogūtur, decoctionib⁹ addita.

Stoebe. Cap. XII.

Stoebe vulgaris est notitiæ: cu-
ius semē & folia stringūt: qua-
propter decoctū dysentericis
infundit̃: auribus quoq; purulē-
tis instillatur. Illita folia oculis

ab icu

φύλλων λεπτῶν περιέχον, ἀφ'
ἐκείνης μαχαλῆς, τὰ ἀνθὲς ἔπει-
μήναι καὶ καρπὸς περὶ τὸν καυ-
λὸν ὡς φλόμου. ὁλος δὲ ὁ καυλὸς
καὶ τὰ φύλλα ἔχει χροῖαν ὑπερβα-
ρῶν, κατὰ τὴν περιεσφύην κνη-
σμὸν ἐμπειρωμένον. ῥίζαι δὲ ὑπερσον-
τὴν γῆν. ὁπωρεῖται μάλαναι,
ἐνδοθεν δὲ λευκαὶ καὶ γλίσχραι. ὧν
καὶ ἡ χρῆσις. Ποιεῖσι δὲ λείαν πι-
νόμηναι αἰμοπηκικοῖς καὶ ῥιγμα-
τίαις καὶ τὰ νεφρωτὰ κολλῶσι κα-
ταπλεῖσθαι ἐμύσαι καὶ τὰ κρέα δὲ
συνεξομῶσαι συνάγειν κατὰ
πλάττονται δὲ πρὸς φλεγμονὰς
μάλιστα τὰς ἐν δακτύλῳ ὡφελί-
μως μετὰ φύλλον ἡεργέροντος.

Πρὶ Ολέστιν. Κεφ. ια'. 15

Ολέστιον* πᾶσι ὅτι μικρὰ ὑπερ-
βῆς ὡς τεινὴν δακτύλων ἢ τεσσά-
ρων. φύλλα δὲ ἔχει καὶ κλήματα
κορωνόποδι παραπλήσια, ἢ ἀ-
χράσει, συπληθεῖς. ῥίζαν δὲ σφόδρα
λεπτὴν ὡς τείχη, λευκὴν τῷ 20
εἶδει, μήκος δακτύλων τεσσά-
ρων. φύεται ἐν γεωλόφοις. Διῶα-
ται δὲ καὶ αὐτὴ κρέα συνάγειν
συνεξομῶσαι, καὶ πρὸς ῥιγμῶτα
συνόινω ποτίζεται.

Πρὶ Στοιβίην. Κεφ. ιβ'. 25

Στοιβίη* ἥς ὁ καρπὸς καὶ τὰ φύλ-
λα σύφει. ὅθεν καὶ συσεντεῖται τὸ
ἀφ' ἐξήμα αὐτῶν ἐνέπται. ἐγκλύ-
ζεται δὲ καὶ εἰς ὅτα προῖρου-
ται. κατὰ πλάττονται δὲ τὰ φύλλα
ὡφελί

ἀφελεί συγχεῖσιν ἰφθαλμῶν τῶν
ἐν πλῆκῃς, καὶ αἰμορραγίαν ἵχει.

Περὶ Κλυμῶνα. Κεφ. ιγ'.

Κλυμῶνα χαμηλὸν ἀνέσσι τετρα-
γωνον, ὁμοῖον τῷ πρὸς καὶ μου φύλ-
λα δὲ πρὸς τὰ πρὸ ἀργυρώου·
10 θυλάκια δὲ ἔχει ἐπὶ τῷ χαμηλῷ
εἰς ἀπὸ πλάγας νεύοντα, ἔσοκότα ἴει-
δι καὶ πολυπόδες πλακτανίας.
ἀείσιν δὲ τὸ ὄρεον. Χυλίζεται
δὲ ὅλον σπυρτὴν ῥίζην ποιεῖ δὲ ὁ
10 χυλὸς πρὸς αἵματος ἀναγωγῶν
πινούμενος· καὶ κοιλιακούς, καὶ
ῥοῦν ἐρυθρὸν εὐφών καὶ ψυχρὸν
ἐπέχει δὲ καὶ τὰς ἐν μυκτικῶν
αἰμορραγίας, τὰ δὲ φύλλα λεία
ἢ τὰ θυλάκια τοῖς νεοτέστοις ἐ-
15 πιπτεῖσθαι, μέγχι πρὸς ἐπουλώ-
σεως εἰσέρχεται.

Περὶ Περικλυμῶνα.

Κεφ. ιδ'.

Περικλυμῶνα θαμνίσκος ἐ-
στὶν ἀπλούς, ἔχει ἐν διασημῶ-
20 των φύλλοις ἀπὸ πλάγας ἀν-
τὸν, ὑπόλευκα, κισσοειδῆ, καὶ
παρὰ τὰ φύλλα ἐκπλασθήσεις·
ἐφ' ὧν ὁ καρπὸς κισσοειδῆς πλέ-
στος αἰθῶς· λευκὸν, καὶ μὲν ἐμφο-
25 ρές, ὑποσπογγύλον, οἶον ἐπὶ κεί-
μῶνα τῷ φύλλῳ· καὶ ῥοῦν σκλη-
ρὸν καὶ δυσπατόπιστον· ῥίζαν
παχέαν ἀπὸ πλάγας. Φύεται ἐν ἀ-
ρούραις καὶ φραγμαῖς. Περικλύ-
τεται δὲ τοῖς πλῆκῃς τοῖς θα-
μνοῖς. Τῆτος ὁ καρπὸς πρὸς πρὸς
συλλεγείσθαι

ab ictu cruētis p̄sunt, & erūpē-
tis sanguinis impetus cohibēt.

Clymenum. Cap. XIII.

Clymenum caulem fert fa-
bæ, quadratum: folia planta-
ginis, folliculis supra caulem
in sese inflexis, vt in iride, &
polyporum cirrhis. Probatif-
simum est è montibus. E fru-
tice toto cum radice succus
exprimitur, qui ad sāguinis re-
iectiones, in potu efficax est:
coeliacos, rubræque foemina-
rum profuuvia, refrigerando
infrænat: sanguinem naribus
erumpentem supprimit. Trita
folia, aut filiquæ recentibus
vulneribus impositæ, ea ad ci-
atricem perducunt.

Periclymenum.

Cap. XIII.

Periclymenon, simplex fru-
ticat, ex interuallis parua folia
habens, ipsum amplectentia,
subcandida, hederacea: inter
folia furculi exeunt, in quibus
baccæ, hederæ similes: flos fa-
bæ cādīdus, aliquantū rotūdus,
& quasi in foliū procumbens:
femen durū, & quod difficile
euellatur: radice rotūda, craf-
sa. Nascitur in aruis ac sepib⁹,
conuoluens se adminiculis, pro-
pter absidentibus. Semen eius
postquā ematuruit collectū,
&

DI OSCORIDIS

& in vmbra siccātū, si drachma pōdere detur in vino, quādragenis diebus, lienem absumit, lassitudinem discutit: sed vrinam ciet, statim à sexto die cruentam. Orthopnœæ, & singultui prodest: partum accelerat. Folia sunt eisdem viribus prædita, quæ tricenis septenis diebus epota, sterilitatē facere prodūtur: perunētis ex oleo, febrium algores abigūt.

Tribulus. Cap. XV.

TRIBVLI genus vnum terrestre, foliis ad effigiē portulacæ, tenuioribus, viticulis in terra stratis: spinis secundum folia rigidis, præduris: iuxta amnes & rudera nascitur. Est & alterum genus, aquis familiarē, quod in fluminibus natum comā exerit, aculeos condens: foliis latis, & pediculo longo: caule parte summa, quā imā crassiori, adfunt ei & capillamenta quædam spicacea: semen durū, altero non abhorrens. Vterque refrigerātis & inspissantis est natura: ideo inflammationes omneis cataplasmate adiuvat. Vlcera in ore erūpentia, putredines, gingivas, tonfillasque persanat. Succ^o ex his colligitur ad oculorū medicinas.

Semen

συλλεγείς καὶ ξηρανθεὶς ἐν σκιά, πίνεται μετ' οἴνου. Ἄ. δ. ὀκτὼν ἐπὶ ἡμέρας μ. καὶ σπληνὸν τῆκῃ, καὶ κόπην λύει, καὶ ὀρθόπνοιαν ὠφελεῖ καὶ λυγμὸν οὐρα ἄρει ἀπὸ τῆς ἐκπῆς ἡμέρας αἵμα τὸ δὴν. ἔστ δ' 5 καὶ ὠκυτόμιον, τὴν αὐτὴν δὲ καὶ τὰ φύλλα διδάμνῃ ἔχει ἡμέρας λζ'. ποδέντα, καὶ ἀγρόνους ἰσορεῖται ποιεῖν. ἀλειφόμενα δὲ μετ' ἐλαίου ἐπὶ τῶν σπληνδονῶν, τὰ φρικία παραιτεῖται.

10

Πρὶ Τριβόλου. Κεφ. ιε.

Τριβόλος ὁ μὲν χερσὶ τοῦ ἀνδρός δράχην τὰ φύλλα ἕσικε, λεπτοτέρα δὲ καὶ τὰ κλήματα κατὰ γῆς ἐσφραγίσας, καὶ περὶ αὐτοῖς ἀκαυθεῖ σφυγμῶν, σκληραῖ. φύεται 15 δὲ παρὰ ποταμοῖς καὶ οἰκοπέδοις. Ἐστ δ' ἐν πῶσι καὶ ἐν υδατοῖς παρὰ ποταμοῖς φυόμενος, ὑπερέχων τὴν κόμην, τὴν δὲ ἀκαυθεῖν κρύπτει φύλλα πλατέα, μόρον ἔχοντα μακρόν. καυθεῖ δ' 20 ἐξ ἄκρου παχὺς, μάλλον τῷ ἐν βλάθει. πρὸς σπῆναι δὲ καὶ τριχάδην πνῆ ἀποσπεφυκότα εὐχεῖται. καρπὸς σκληρὸς ὡς καὶ ὁ στατίρεον. Αμφότεροι δὲ σφοδρῶς, ὑποχρίσιν. εἰς τὰ πάσης φλεγμονῆς 25 καὶ καταπλάσματα. σὺν μέλιτι δὲ ἄφθας καὶ παλινθεῖαι, καὶ τὰς ἐν σόματι συνεδονας, καὶ οὐλὰς τετραπείλοισι χρίνουνται δὲ καὶ εἰς τὰ ἐφθαλμικὰ.

ὁ δὲ

ὁ δὲ κάρπὸς αὐτῶν, χλωρὸς λι-
 διάνταις πινόμενος ὠφελεῖ. τὸ δὲ
 χρυσταῖον ὅσον < ἑ. πινόμενον καὶ
 ταπασσομένο, τὸν ἐγχοδῆκτοισ
 ὑποκαθίστησιν ἀρμόζει καὶ θανα-
 5 σίμοις μετ' οἶνον πινόμενος. κτεί-
 νη δὲ καὶ φύλλας τὸ ἀπόζημα αὐ-
 τῶν ῥανθῶν. οἱ δὲ πρὸς τὸν στρυμό-
 να ποταμὸν θράκες, τὸ μὲν πᾶν
 χλωρὸν ἱπποβοσκῶσι τὸ χαρπὸν
 γλυκὺ ὄνη καὶ τσούμιον, σίλοιπι
 10 οὐδ' ἄλλοι ἀντὶ αὐτῶν ἀντὶ ἀφ' αὐ-
 τῶν.

Πρὶ Λιμονίου. Κεφ. ις'.
 Λιμονιον, οἱ δὲ, νεύει δέξ. τὰ
 μὲν φύλλα ἔχει ὁμοία στυ-
 τλῶ, λεπτότερα δὲ καὶ μακρότε-
 15 ρα, δέξ. ἢ παλαιοῦ καυλὸν λεπτόν,
 ὅρδιον, ἴσον ὡς αὐτὸ κρίνου, γέμον-
 τα καρπῶ ἐρυθρῶ σφοντος τῶν
 γυῖσιν. Διῶνται δὲ ὁ καρπὸς
 λεῖος οὐδ' οἶνον ποθεῖς, ὁξύβαφου
 παλῆτος δυσεντερικὸς καὶ κοιλια-
 20 κούς ὠφελεῖν ῥοῦν τὸ γυναικείον
 ἐρυθρὸν ἐφιστάμεν. φύεται δὲ ἐν
 λειμῶσι καὶ ἐλῶδεσι τόποις.

Πρὶ Λαγώποδος. Κεφ. ιζ'.
 Λαγώπους διῶνται ἔχει σάλι-
 κὴν κοιλίας πινόμενον μετ' οἶνον
 25 ἐπὶ τὸ πυρετικόντων ὡς ὕδατος.
 πρὸς δὲ καὶ αὐτὸς φλεγματὴν
 βελώνων φύει δὲ ἐν περσῶσι.

Πρὶ Μηδίου. Κεφ. ιν'.
 Μηδίων φύει ἐν παλαιοῖς τό-
 ποις καὶ περσῶσι τὸν καὶ φύλλα
 ὁμοία ἰερίδι καυλὸς τριπλῆς,
 30 αὐτῶν

Semen dum recēs bibitur, cal-
 culosis iuuamentum affert.
 Drachma terrestris tribuli po-
 ta, illitāve, ictos à vipera re-
 creat: contra venena cum vi-
 no aptissimè bibitur. Decto-
 ctum eius sparsum pulices ne-
 cat. Thraces qui ad Strymonā
 amnem habitāt, virenti tribu-
 lo equos sagināt, & è dulci se-
 mine & esculento panem, quod
 vescuntur, faciunt.

Limonium. Cap. XVI.
 Limonion, folia habet be-
 tæ, tenuiora & longiora, de-
 cem, sæpe plurā: caulem te-
 nuem, rectum, lilio æqualem,
 feminibus rubris scatentem,
 quæ gustata adstringunt. Se-
 men tritum, & ex vino ace-
 tabuli mensura potum, dysen-
 tericis cœliacisque prodest: ru-
 bra fœminarum profluvia fi-
 sit. Nascitur in pratis & palu-
 stribus.

Lagopus. Cap. XVII.
 Lagopus herba sistit aluum
 in vino pota: aut in feбри, ex
 aqua. Eadem inguini alligatur,
 in inflammatione. Nascitur in
 segetibus.

Medium. Cap. XVIII.
 MEDION in saxis &
 opacis nascitur: folia habet
 iridis: caulem tricubitalem,
 35 &

DIOSCORIDIS

& in eo florem grandem, purpureum, rotundū: semine cnicī, minuto: radicem dodrantalem, crassitudine baculi, gustu acerbo. Quæ trita in farinā, & ex melle decocta, rubros menses foeminarū sistit, eclegmate per aliquot dies sumpto. Semē in vino potum, mēstrua pellit.

Epimedium. Cap. XIX.

Epimedium, caulis est non magn⁹, hederæ foliis, denis atque duodenis, neque florē, neque fructum ferens: radice tenui, nigra, gravi odore, gustu fatuo: nascitur in humidis. Folia cum oleo trita, imposito cataplasmate, mammas incrementum non sinunt. Radix conceptum adimit. Folia trita quinīs drachmis, post mēstruas purgationes, quinq; dieb⁹ in vino pota, præstat mulierib⁹ ne cōcipiāt.

Gladiolus. Cap. XX.

Xiphion, alij phasganon, alij machæroniō, Romani gladiolum, vocant. nomen inde accepit, quod foliū gladij præbeat speciem. Iridi simile erat, nisi minus & angustius videretur, & gladij modo mucronatum, nervosumq;. In caulem exit cubitalem, in quo purpurei flores, in ordinē digesti, inter se distant: rotundo semine, radicibus

ἀνθὶ περφυρεσθῆν μεγάλη καὶ παμφερόν· καρπὸς μικρὸς, ἑοικὸς κνίκῳ· ῥίζα σπιδασμαία, βακτηρία ἐχούσα πάχος, σφυγμὴν γενομένη. Ἡ τις ἐν ῥα λεία ἐκλειχρύνῃ σὺν μέλιτι ἐφθῆ ἐφ' ἡμέρας ἡμέρας, ῥεῦσι δ' ἐν ὕδρῳ ἴσησι. τὸ δὲ σπέρμα σὺν οἴνῳ πιθὲν, ἀγεί μὲνινα.

Πρὶ ἐπιμηδία κεφ. ιθ'.

Ἐπιμήδιον χαμλὸς ὄντι οὐ μέγας, κιστῶ παρὰ πλῆσι φύλλα ἔχον ὅσον ἰ. ἢ ιβ'. οὔτε δὲ καρπὸν οὔτε ἀνθὶ φέρει· ῥίζα δὲ λεπτή, μέλαινα, βαρύσμοι, γενομένη μωραία· φύεται ἐν τοῖσι ὑδροτοῖς. Ταύτης τὰ φύλλα λεία μετ' ἐλαίου, κατὰ πλάσμα ἡμασῶν εἰς τὸ μὴ αὐξέσθαι. ἀπὸ κίος τε ἡ ῥίζα καὶ τὰ φύλλα λεία πιθὲντα ἐν οἴνῳ μετὰ τῷ χαλάρῳ < ἐπὶ πλῆθος ἐπὶ ἡμέρας ἐ. ἀσυνλήπτῳις τρεῖς.

Περὶ Ξιφίου.

Κεφ. κ'.

Ξιφίον, οἱ δὲ φάσγανον, οἱ δὲ μαχαίραν καλοῦσι, διὰ τὸ τῶ φύλλου ῥῆμα, ἔοικε γὰρ ἰεῖδι, ἐλαττον ὡς τοι καὶ στενότερον, καὶ ἄπεξ ὡς μαχαιρίον, ἰσῶδες. χαμλὸν δὲ ἀνίσταται χυαῖον, ἐφ' οὗ ἀνθὶ περφυρεσθῆν, ἀπ' ἀλλήλων διεσῶντα· καρπὸν δὲ στρογγύλον· ῥίζας β. τίω

- ἡ ὑδρὸς μίαν ἐπὶ τῇ τέρεσ καὶ
 ῥόβω, ὅταν βαλεῖα μικρά· τή-
 ποι ἡ ὑδρὸς καὶ τῶ, ἰσχυρὴ ὅταν ἡ
 αἰωθεν, ἡ δροτέρεα φύει δὲ μά-
 λιστα ἐν ἀρούρεσι. Δυνάται δὲ
 5 ἡ αἰωθεν ρίζα καὶ ταλαιανὸς ὑδρὸς
 μετ' οἶνον καὶ λιγανὸν, ἀκίδας
 καὶ σκόλοπας ἐπιπλεῖσαι· συν ἁ-
 λυδρῶ δὲ αἰγίνῳ καὶ ὑδρομέλιτι
 διαρθεῖν φύγεθλα· ὅταν ταῖς
 τοιαύταις ἐμπλάσθῃς μύρουται.
 10 ἄγει δὲ καὶ καταμύωια πορε-
 θεῖται, ὅταν δὲ καὶ ἀφορδίσα πα-
 ρεμαῖν τὴν ἀνωτέρω ρίζαν συν
 οἶνω ποθεῖται, τὴν κατωτέρω δὲ
 αἰγίνῳ ποθεῖται. ἐντερεκαλικοῖς τῇ
 πτωθίαι· ἀφελίμως διδοῖται τὴν
 15 ἐπὶ τῶ ρίζαν ἐν ποτῇ συν ὑδατι.
 Πρὶ Σπαργανίου. Κεφ. κβ'.
 Σπαργανίον οὐλλὰ ἔχει ἐνκό-
 τα ξιφιδίον, σενώτερεα δὲ καὶ ἐπι-
 κλιτέρεα· ἐπ' ἄκρῳ δὲ τὸ καυ-
 λὸν ὁπερ σφαίρα ἐν οἷς ὁ καρπός.
 20 διδοται ἡ ρίζα καὶ ὁ καρπὸς συν
 οἶνω σπειροδύνκοις.
 Πρὶ Συείδος. Κεφ. κβ'.
 Συείς, τὸ μὲν οὐλλὰ ἔχει
 ἱερὸν ὁμοίαν, πικρὸν τερεα δὲ καὶ
 ἐξ ἄκρῳ ὀξία· καυλὸν δὲ ἐν μέ-
 σε τῶν οὐλλῶν πικρὸν, ἱκανῶς
 25 παχυλόν, ἐφ' ὃ λοβοὶ τειγνῶν καὶ
 ἐπ' αὐτῶν αἰδοὶ πορφύρεον· τὸ
 δὲ ἐν μέτρῳ σφαιροειδὲς καρπὸς
 δὲ ἐν πυλακίοις καὶ ἀμφοῖς ὁμοῖος,
 σφονδύλος, ἐρυθρὸς, δειμῖς·
 ρίζα

radicibus geminis, vna pufil-
 lorum bulborum modo, super
 alteram insidente, quarum in-
 ferior gracilis est, superna vbe-
 rior: nascitur in aruis. Supe-
 rior cum thure illita, admisto
 vino, spicula & aculeos ē cor-
 pore extrahit: panos cum lo-
 lij farina & hydromelite discu-
 tit: qua de re huiusmodi em-
 plastris inferi solet. Menfes im-
 posita trahit. Superiori radice
 ex vino pota, venerem stimu-
 lari, & inferiore sumpta ste-
 rilesce tradunt. Superio-
 rem quoq; vtiliter infan-
 tiū enterocelis, cū aqua
 potui dare præcipiūt.

Sparganium. Cap. XXI.

Sparganion, aliq xiphidion vo-
 cāt, folia habet gladioli, sed ar-
 ctiora, & i terrā magis p̄cūbē-
 tia: in sūmo caule veluti pilulæ
 p̄minēt, i q̄b̄ semē. Cōtra fer-
 pētis venena radix cū vino da-
 tur. Xyris. Cap. XXII.

XYRIS, folia habet iri-
 dis, latiora, & in cacumine
 mucronata: quorum medio
 caulis erumpit, satis crassus,
 cubitalis, ex quo filiquæ trian-
 gulares dependent: in quibus
 purpureus flos, in medio puni-
 ceus: semen in folliculis, simile
 fabis, rotundum, rubrum, acre:

C ij radix

DIOSCORIDIS

radix longa, geniculata, rufa.
Contra capitis vulnera fracta.
que efficax est: aculeos & spi-
cula omnia citra molestia ex-
trahit, adiecta floris aris ter-
tij ac mellis quinta: tumori-
bus & collectionib' illita cum
aceto medetur. Radix ex pas-
so bibitur, ad conuulsa, rupta,
coxendicum dolores, strangu-
rias & alui profluuia. Semen
tribus obolis potum, uri-
nam vehementius im-
pellit: & cum aceto,
lienem absumit.

Anchusa. Cap. XXIII.

ANCHUSA, quæ alio
nomine calys, aut onoclea
appellatur, folia habet lactu-
cæ in acumen, fastigiata, hir-
suta, aspera, nigra, multa, ab
radice quoquoversum humi
sparsa, spinis horrida: radici
crassitudo digitalis, quæ æsta-
te provenit, ac manus infi-
cit sanguineo colore: lato so-
lo nascitur. Radix adstrin-
git: ad ambusta & vetera vl-
cera, ex oleo & cera efficax
est: igni sacro cum polenta
medetur: lepris & vitiligini-
bus illinitur ex aceto: partus
extrahit, vulvæ indita. Eius
decoctum

ρίζα ὅ πολυγώνιος, μακρὰ, πυρ-
ρὰ, ποῖσα, πρὸς τὰ ἐν κεφαλῇ
παύματα κατὰ γματα ἀνὰ-
γει δὲ σπόλους, καὶ πρὸ βέλους ἐ-
πισπᾶται μετ' ἀπονίας μυχῶτος
αὐτῇ χαλκοῦ ἀΐθους μέρες τέ-
τον, καὶ κενταυρίου ῥίζης μέρος ἑ. καὶ
μέλιτος. δευτερεύει δὲ καὶ οἰδῆμα-
τα καὶ φλεγμονὰς καταπλοσσο-
μένη μετ' ὄξους· πίνε δὲ καὶ πρὸς
σπασμάτα, ῥήγματα, ἰσχάδας τὲ
καὶ σφαγγείας. καὶ διαρροίας ἡ ῥί-
ζα μετὰ γλυκέος τετρασμένη. ὁ
δὲ καρπὸς οὐρητικώτατος· ἔσση
τεμνόμενον ποτεῖς ἐν οἴνῳ· τῆς δὲ
καὶ σπληνῶς συνὸξεν ποτεῖς.

Πρὶ Ἀγχύσης. Κεφ. κγ'. 15

Ἀγχῦσα, ὡς ἔνιοι κἀλυσκα, οἱ δὲ,
ὀνόκλησαν καλεῖσιν· τὰ μὲ φύλλα ἐ-
χει θρίδα καὶ τῇ ὀξυφύλλῳ πρυ-
πλήσια, διασπᾶ, βαχεῖα, μέλανα,
πολλὰ. πρὸ ἀρχοθέν τ' ῥήζης πορρο-
πεπλάσμενα τῇ γῇ, ἀμειντόδη. 20
ἡ δὲ ῥίζα δακτύλου τὸ πάχος, πύ-
χεόαν ὕψωμας, ἐν τῷ δευτέρῳ ἡμῶ
μυθῇ καὶ βάπτουσαι τὰς χεῖρας φύε-
ται ἐν εὐχέοις τόποις. Ἐστὶ δὲ ἡ ῥί-
ζα συπληνὴ· ποῖσα, πρὸς κατα-
κυσμᾶτα καὶ παλαιὰ ἔλκη, ἐναφε- 25
ῖον μὲν κινῶ καὶ ἐλατῶ· ἐρισπῆλα
τα δὲ συνὸξεν κατὰ πλοσσο-
σα θραπέυει καὶ ἀλφειὸς καὶ λέσσε-
σιν ὅξεν κατὰ πλοσσομένη· πρὸς
δε μὲν δὲ καὶ ἐμβρυα κατὰ σπῆν· τὸ
δὲ

δὲ ἀφ' ἑλκεα αὐτῆς δίδεται καὶ
 ἰκτερικοῖς, νεφριτικοῖς, σπασμω-
 κικοῖς, πυρεστικοῖς καὶ μελικράσι· τὰ
 δὲ φύλλα κοιλίαν ἱσθίματ' οἴνου
 πινόμενα, χαλκῶν δὲ καὶ οἱ κερφόι
 ἢ ῥίζῃ περὶ τὰς σφύρας τῶν μύρων.

Πρὶ Ἀρχύσης ἐτέρας.

Κεφ. κδ.

Αρχύση ἐτέρας, ὡς ἔνιοι δι-
 κισιάδιον, ἢ ὀνοχίλεις ἐκάλε-
 σιν. αὐτὴ διαφέρει τῆς περὶ τῆς,
 10 τῶν μικρότερας ἔχειν τὰ φύλλα,
 στενέα δὲ ὁμοίως· καὶ τὰ κλωνία
 λεπτά· ἐφ' ὧν αὐτὸς πορφύρει·
 δὲς ὑποφωκίζον· ῥίζας δὲ ἐρυ-
 θράς, ἐμυκκίνας, περὶ τὸν πυ-
 ραμνὸν ἐρύσας τὸ αἷμα τῶ-
 15 δεσφύεται δὲ ἐν ἀμμόδεσι τό-
 ποις. Δυνάμεις δὲ αὐτῆς, καὶ
 τὰ φύλλον θηλειόφυτοις βοηθεῖν,
 μάλιστα δὲ ἐχιδνῶν τοῖς ἐσθόμε-
 να, καὶ πινόμενα, καὶ πελαπο-
 μένα· καὶ μασησάμενός τις εἰς
 20 τὸ σῶμα τῶ θηλείου ἀποπύουσι,
 ἀποκτενεῖ αὐτό.

Πρὶ Ἐτέρας ἀρχύσης.

Κεφ. κε.

Ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλη ἐμφερὲς ταύ-
 τη, ἐλάττω δὲ καρπὸν ἐχρύσει φοι-
 25 νικοῦν. ὅν ἐάν τις μασησάμε-
 νος ἀποπύουσι εἰς τὸ σῶμα τῶ ἐρ-
 πετῶ, ἀποκτενεῖ. ἢ δὲ ῥίζα με-
 τὰ ὑσώπτου καὶ καρδάμυ ποθεῖ-
 σαι, ὅθεν ὁ φαρμακὸς, πλατείαν
 ἔλκεντα ἐκπνέει.

Πρὶ

decoctum renum vitiis, lieni,
 & bile suffusus datur: & si fe-
 bris sit, ex aqua mulsa. Siftunt
 aluum folia in vino pota. Ra-
 dice pigmetarij vtuntur ad vn-
 guentorum spissamenta.

Anchusa altera.

Cap. XXIII.

Est & altera, quam aliqui al-
 cibiadion, aut onochiles appel-
 larūt. Hec à priore distat, quod
 minora asperat folia, sed simili
 modo aspera: ramulos exiles
 in quibus flos purpureus in pu-
 niceum vergens conspicitur:
 radices rubra, prælongæ, quæ
 melsibus sanguineum succum
 fundunt: in sabulosis nascitur.
 Vis ei foliisq; inest, quæ contra
 virus cū reliquorum serpen-
 tium, tum maximè viperarum
 auxilietur, siue cibo, siue po-
 tu, siue alligatu: nam si quis-
 quam mandens, in serpentis os
 inspuat, eum necabit.

Anchusa tertia.

Cap. XXV.

EST & alia huic haud dif-
 similis, semine puniceo, mi-
 nore. Cuius semen manduca-
 tum, si in serpentis fauces in-
 spuat, eam interficiet. Radix
 acetabuli mensura cum hyssopo
 & nasturtio pota, latas ven-
 tris tinea excutit.

C iij Lyco-

DIOSCORIDIS

Lycopsis. Cap. XXVI.

Lycopsis, quæ & anchusa à nonnullis vocatur, folijs late-
tucæ, longioribus, asperio-
ribus, latioribusque, crassis, ad
radicis caput recidentibus: cau-
le longo, recto, scabro, hir-
sutis adnatis, multis, cubitali-
bus: flore in iis paruo purpu-
rascente: radice rubra, & ad-
stringente: nascitur in cam-
pestribus. Cum oleo radix il-
lita, vulneribus medetur: &
cum farina hordeacea, ignib⁹
sacris: sudores prunecta mo-
uet, adiecto oleo.

Echium. Cap. XXVII.

ECHION, folia habet
prælonga, aspera, aliquantum
tenuia, anchusæ proxima, mi-
nora tamen, subrubra, & pin-
guia, spinulis tenuibus horri-
dula: cauliculos exiles, nume-
rosos: minutâque vtroque la-
tere folia, expansa, pinnatâ-
que, nigra, in summo caule bre-
uiora: flores secundum folia
purpureos, in quibus semina
capiti viperarû similia insunt:
radix nigricat, digito tenuior.
Quæ non percussis modò a
serpentibus ex vino prodest,
sed eos qui antea biberint, fe-
riri non patitur. Folia & se-
men idem præstant munus.

Lumborum

Πρὶ Λυκόψωος. Κεφ. κς'.

Λύκοψος, οἱ δὲ, καὶ ταύτην ἄλ-
χουσαν ἐκάλεσαν, τὰ μὲν φύλλα
ἔχει ὁμοία θρίδακι, μακρότερα
δὲ καὶ τετραγύρεα καὶ παχέα καὶ
πλατύτερα, πεπλακότα πρὸς τὸ
τῆς ρίζης κεφαλῶν καυλὸν ἀνίστα-
μακρὸν, ὀρθόν, βραχυῶ, παρφυά-
δας ἔχοντα πολλὰς, πυχναίας,
βραχέας· καὶ ἐπ' αὐτὰς ἀνθὴ μι-
κρά, πορφύρεζοντα· ρίζα δὲ ἐρυ-
θρά, συμπικνὴ φύει· ἐν πεδίοις. κα.
ταπλάσσωμένη δὲ μετ' ἐλαίου ἢ
ρίζα, βαύματα ἰσθ'· καὶ δὲ φέτου
ἢ ἐρυσιπέλατα· λεία ἢ συναλφει-
μένη μετ' ἐλαίου ἢ ῥοῶτας κινεῖ.

Περὶ Ἐχίου. Κεφ. κς'.

Ἐχίον, οἱ δὲ, ἀείδων, οἱ δὲ, δὴ-
κισιάδιον, τὰ μὲν φύλλα ἔχει περ-
μήκη, τετραγύρεα, ὑπολευπία, πρὸς
τὰ τῆς ἀγχοῦσης, ἢ πύονα δὲ καὶ λι-
παρὰ, ἀκαύθια λεπτὰ ἐπικείμε-
να, καὶ ἃ καὶ διασπύει τὰ φύλλα·
καυλία λεπτὰ, πολλὰ· ἐκατέρω-
θεν ἢ φυλλοειδὴ λεπτὰ τετραγύρε-
να, μέλανα, ἐλάπινα ἢ πρὸς λο-
γὸν τ' ἐπ' ἄκρην τ' καυλῶ. τὰ δὲ
ἀνθὴ παρὰ τὰ φύλλα πορφύρει-
σθ' ἐν οἷς ὅτι καὶ ὁ καρπὸς κεφαλή
ἔχει ὁμοίως· ρίζα δὲ λεπτοτέρα
δακτύλου, ὑπομήλανα· ἢ πρὸς ἢ μό-
νον τοῖς διηχθεῖσιν ὑπὸ ἐρεπετῶν
βληθεὶ ποθεῖσα μέλ' οἶνον, ἀλλὰ καὶ
τὸν πρὸς πόντους ἀλγύντας ποιεῖ.
ὁμοίως ἢ καὶ τὰ φύλλα καὶ ὁ καρ-
πός.

πτος. παύει δὲ καὶ ὁσπύος δῆγμα,
καὶ γάλα καὶ τασσῶ μετ' οἴνου ἢ
ροφήματα τοῦ ληφθέντα.

Πρὶς Ωκυμοφίδες. Κεφ. κη'.

Ωκυμοφίδες, οἱ δὲ φιλεταίριον,
5 φύλλα μὲν ἔχει ὠκύμοφ ὁμοία,
κλώνας δὲ σπιδαιμαίους, δασύς·
λοβὸς δὲ παρὰ πηλίσκος ὑποσπύ-
μοφ, πολλὰς σπέρματος μέλανος,
ἐοικότας μελανόφων. Διὰ μιν δὲ
10 ἔχει τὸ σπέρμα πνύον μιν ἐν οἴ-
νω, ἐχρὸς δὲ καὶ τὰ ἄλλα τῶν
ἐρποντῶν δῆγματα. Δεσφ. πένειν.
δίδεται δὲ καὶ ἰσχυροῦς μετὰ
σμύρνης καὶ πέπερος· ῥίζα δὲ ὡ-
πεσι λεπτὴ καὶ ἄχρηστος.

Πρὶς Εἰρινος. Κεφ. κθ'.

15 Εἰρινος φύς· παρὰ ποταμοῖς καὶ
κρήναις, φύλλα ἔχει ὠκύμοφ ὁ-
μοία, μικρότερα δὲ καὶ ἐπερσμέ-
να ἐκ τῶν ἀνῶθεν μερῶν, κλωνία δὲ
ἐκ τῶν ἀνῶθεν μερῶν, λευκά·
καρπὸν δὲ μέλανα, μικρὸν, σφυγνόν·

20 ὁ πῶς δὲ μεστός ὅστιν ὁ κλωνὶς καὶ
τὰ πέταλα. Τέτωρ ὁ καρπὸς <
C'. πολλὸς μὲν τῶν μέλιτος
κυάδους τέσσαρας, ῥύματα ὀφ-
θαλμῶν ἐγχεῖν ἰσχυρὸς ἵσσην. ὁ δὲ
χυλὸς ὡπὸν πόνον παύει μετ' αὐτοῦ
25 ἀπύρου καὶ νήβης ἐν σπύρονος.

Πρὶς Ἀρρώστως. Κεφ. λ'.

Ἀρρώστως κλημάτια ἔχει ρογα-
τώδη ἐρπονται ἐπὶ τῇ γῆς, καὶ ἀπὸ
τῶν κλωνῶν παρὰ ἰσχυρὰ ῥίζας γλυ-
κείας ρογατώδεις· φύλλα ὀξεία,
σκληρά,

Lumborum dolores sedat, in
vino aut forbitione sumpta, &
lac extrahit.

Ocimastrū. Cap. XXVIII.

Ocimoides, Latini ocima-
strum vocant, folia fert ocimi,
& ramos dodrātales, hirsutos:
filiquas hyoscyamo similes, se-
mine, ut gith, nigro prægnan-
tes. Vim habet semen in vino
potum, qua viperarum cate-
rarumque serpentium morfi-
bus medeatur. Datur ischia-
dicis cum melle, vino, myrrha,
& pipere. Radice nititur te-
nui, & superuacua.

Erinus. Cap. XXIX.

Erinus nascitur apud fontes
& fluuios, foliis ocymi, sed mi-
noribus, parte superna diuifis,
dodrantalibus furculis quinis
senisve, flore candido: semine
nigro paruo & acerbo: folia
& caules lacteo succo turgēt.
Semen drachmis duabus, in
quatuor mellis cyathis, obli-
tum, oculorum fluxiones co-
hibet. Succus cum sulphure &
nitro instillatus, aurium dolo-
res sedat.

Gramen. Cap. XXX.

GRAMEN geniculatis
serpit ramulis, à quibus radi-
ces spargit dulces, articulis
præcinctas: folia acuminata,
C iiij durā,

DIOSCORIDIS

dura, & vt arundinis parua, la-
ta, in exilitatem fastigiatur, eá-
que iumenta & boues pascūt.
Trita radix illitu vulnera con-
glutinat. Decoctū ei⁹ in potu.
torminibus medetur, & vrinae
difficultatib⁹: calculosa etiam
vesicae excreméta comminuit.

Gramen arundinaceum.

Cap. XXXI.

EST & arundinaceum gra-
mé, priore multò maius, quod
iumenta necare traditur, præ-
fertim in Babylone id quod iu-
xta vias nascitur.

Gramen Parnasaicum.

Cap. XXXII.]

QUOD in Parnaso mon-
te gignitur, densius fruticat:
foliis hederaceis: flore odo-
rato, candido: semine paruo,
non inutuli: radicibus quinis
aut senis, digitali crassitudine,
candidis, mollibus, robustis, ac
dulcib⁹. Succus si in vino cum
melle pari, & myrrhæ dimidio
decoquatur, adiciáturque pi-
peris & thuris tertiæ portio-
nes, probatissimum erit oculo-
rum medicamētum: id in aëra
pyxide reconditur. Decoctum
radicis idem quod herba, præ-
stat. Semen vehementius urinā
impellit, aluū vomitionesq; fi-
stir. Natum in Cilicia gramen,
quod

οκληρό, πωλεῖα, ὡς καλάμου
κρού, τρέφοντα βόας καὶ κτήνη.
Ταύτης ἡ ρίζα καταπαύουμένη
λεία, τραύματα κολλᾷ. τὸ δὲ ἀ-
φ᾽ ἡμᾶ ἀντὶς πινόμενον, πρὸς
σφύρας ποιεῖ καὶ δυσουεῖαν. καὶ τὰ
πρὸς τὴν κύστιν ἀειπλώματα λι-
θώδη θρύπτει.

Πρὶ Καλαμαζώσεως.

Κεφ. λδ.

Καλαμάζωσις μερίζων ὅστι
κατὰ πάντα τῆς ἀρρώστειας ἐστὶ 10
κίλων ἀναμετρήνη βρωθεῖται, καὶ
μάλιστα ἡ ἐν βαθυλῶνι παρὰ τῆ
ὁδοῦς φουρνῶν.

Πρὶ τῆς ἐν παρνασῶ ἀ-

ρρώστειας. Κεφ. λβ.

Ἡ δὲ ἐν τῷ παρνασῶ γνησίμῃ 15
νῇ ἀρρώστει, πολυκλαδωτέρα ὅστι
φύλλα δὲ κισσῶ ὁμοία φέρεται ἄν-
θος λευκόν, καὶ εὐώδες κατὰ πόν-
τον, οὐκ ἀχρηστον· ρίζας ἑ. ἡ
ς· δακτύλου πάχος, λευκῆς, μα-
λακῆς, γλυκεῖας ἰσχυρῆς. ὅν δ' 20
χυλὸς ἐ-ἡδεῖς σιτῶ οἶνω καὶ μέ-
λιτι συμμέτρω καὶ σιμύνης ἡ-
μίσει μέρει, πεπύρει τὸ καὶ λι-
θωνῶτι τῷ τέτρω, φάρμακόν
ἔστιν αἰκισιὸν πρὸς ὀφθαλμούς· ἀ-
ποπίπτει δὲ ἐν χαλκῇ πυξίδι. 25
τὸ δὲ ἀφ᾽ ἡμᾶ πῶν ριζῶν, ποιεῖ
πρὸς ἅ καὶ αὐτῇ. τὸ δὲ σπέρμα
ταύτης ἰσχυρὸς διουρητικόν, καὶ
ἐμῶν καὶ κοιλίας ἐκκῆσις σιταπ-
κόν. Ἡ δὲ ἐν κίλικα γνησιμῶν,
ὡς

ὡς οἱ ἐπὶ χῶλοι κίναυον χαλῶσιν,
ὅς τε βρωθεῖται πολλάκις, πῖ-
μνεται πᾶσι βόαις.

Περὶ Σιδνεΐπιδος. Κεφ. λγ'.

Σιδνεΐπις, οἷ ὃ ἱράκλειαν, πῶς
5 ὅτ' φύλλα ἔχουσα ὅμοια πε-
σῶ, ἐπιμυκίεσθαι δὲ πρὸς τὰ
τοῦ ἐλελίσφάκου ἢ δρυὸς, μικρό-
τερα μὲν τοι καὶ τραχέα· χαλκοὶς
δὲ ἀνίστη τετραγώνοις, ἀπιδα-
μαίοις ἢ καὶ μείζονας, οὐκ ἀειδεῖς
10 ἐν τῇ γένεσι, καὶ ποσὺς ὑπερέφον-
τας· ἐν οἷς ἐν διασημάτων σπόν-
δυλοι περιφερῆς ὡς περ περσίου,
καὶ ἐν αὐτοῖς σπέρμα μέλαν· φύε-
ται δὲ ἐν ὑπερπέτοις χερμαίοις.
Δυσώμην δὲ ἔχει τὰ φύλλα κα-
15 ταπλαστόμυρα, τραυματίων κολ-
λητικὴν καὶ ἀφλέγματον.

Περὶ Ἐτέρας σιδνεΐπι-
δος. Κεφ. λδ'.

Ἄλλη σιδνεΐπις κλώνας ἔχει
διπλῆς, λεπτοῦς· φύλλα δὲ ὅπῃ
20 μύρον μακρὸν, ὅμοια τοῖς ἢ πῖ-
είδους, ἀκροσθέν πολλὰ ἐκαστέρω-
θεν, ἐν ὃ τ' ἀνωτέρω μαρμαλῶν,
ἀποφύσεις μακρὰς, λεπτάς, ἐπ'
ἄκρῃ σφαιροειδεῖς, κεφαλὴν ἐχού-
σας βραχέαις, ἐν οἷς σπέρμα ὅμοι-
25 ον σέντλων, στρογγυλότερον δὲ καὶ
σκληρότερον. δύναμις ὃ καὶ ταύτης
ὅτ' καὶ τῶν φύλλων τραυματικὴ.

Περὶ Ἐτέρας σιδνεΐπιδος.

Κεφ. λε'.

Ἐπὶ καὶ ἐτέρας εἶναι λέγει ὃ σιδνεΐ-
πις, ὡς καὶ

quod incolæ cinnā appellant,
boves inflammat, si eo virenti
sæpe pascantur.

Sideritis. Cap. XXXIII.

Sideritin aliqui heracleā vo-
cant: folia habet marrubij, sed
longiora, satis ad frondē quer-
cus aut saluiæ accedētia, mino-
ra tamen, & aspera: caules ardit
quadratos, dodrantē altos, ac
quandoq; etiam maiores, non
iniucūdi gustus, aliquatūmq;e
substringētis: in quibus per in-
terstitia orbiculatæ vertebræ,
vt in marrubio, spectantur, &
semē in eis nigrum: nascitur in
petrosis. Illita folia suapte vi,
vulnera sine inflāmationis pe-
riculo iungunt.

Sideritis altera.

Cap. XXXIII.

Altera sideritis binūm cubi-
torū ramulis, exilibus: folio fili-
cis, numerofo, vtrinq; per oras
diuiso: pediculo lōgo, prodeū-
tibus ē summo alarū sinu fur-
culis, longis, tenuibus: capitulo
in cacumine orbiculato, aspe-
ro, in quo semen continetur. ᾧ
betæ rotūdius aliquantū, ac du-
rius. Huius vis, foliorūmq;e, ad
vulnera, præcipua est.

Sideritis tertia.

Cap. XXXV.

Sideritin aliam esse tradunt,
quam

DIOSCORIDIS

quam Crateas heracleam vocat, in materiis, & vineis nascetur, foliis ab vna radice multis, coriandro similibus, circa coliculis dodrantes, teneros, laues, subcáidos atq; subrubicúdos: flore puniceo, paruo, gustanti amaro, & léto. Huius ea vis est, vt quauis recenti vulneri impofita, fanguinem fupprimat.

Achillea. Cap. XXXVI.

Achillea, quibufdá Achillea fideritis, dodrátales aut maiores gerit fcapos, fuforú effigie, minutulis foliis circúdatos, ex obliquo crebras habétibus incifuras fectionibus, coriandro similibus, subfuluo colore lentis, odore multo, nó infuauis, verum medicato: umbella in cacumine rotunda, floribus candidis [purpureis] & aurú æmulárib;: prouenit léto folo. Trita coma fanguinoléta glutinat, & ab inflamationú periculo tuetur: erúpenté fanguinē inhibet, & cruéta vuluæ pfluuiá in vellere. Decocto quoque infidét foeminæ fluxione vuluæ laborantes. Ad dysenteríá bibitur.

Rubus. Cap. XXXVII.

Rubus, notitię vulgaris. Vim habet ficcandi, & adstringendi: capillum tingit. Ramorum deco-

πες, ὡς αὐτὴν κρατεῖας ἡρά-
κλειαν καλεῖ, φυομένη ἐν τεί-
χεσι καὶ ἀμπελώσιν, ἔχουσα φύλ-
λα πολλὰ ἀπὸ μιᾶς ῥίζης ὅμοια
κοειάνῳ, πρὸς χαλκίους ἀπιδάμ-
αίς, λεῖοις, τρυφεροῖς, ὑπολευ-
κοῖς, ἐνερθεύουσιν· αὐτὴ δὲ φοινι-
χὲς, μικρὰ, γενομένη πεννέφ. γλί-
σσει, καὶ ταύτης ἡ δύναμις ἐ-
πιπτεῖν ὀφθαλμοῦ, κολλητικὴ ἐν αἱμα-
σὶν νεοτρώτων.

Πρὶ Ἀχιλλείας.

10

Κεφ. λς'.

Ἀχιλλεῖος, καλοῦσι πνὺς καὶ
τὴν ἀχιλλεῖον σιδνεῖπν, φέρει δὲ
ῥαβδία ἀπιδάμια ἢ καὶ μέ-
ζω, ἀτρακτεῖδῃ, καὶ πρὸς αὐ-
τὰ φυλλάρια λεπτά, ἐν πλά-
γῃ ἐντομαῖς ἔχοντα πυκνά,
περὶ σφυγμῶν κοίην, ὑπόπυρα,
γλίσσει, πελύσσει, οὐκ ἀνδρῶν,
φαρμακώδῃ δὲ τὴν ὀσμὴν· σκιά-
διον ἐπ' ἀκροῦ παειφερὲς, αὐτὴν
λευκὰ καὶ χροιάζοντα· φύεται
ἐν ἐρηίοις τόποις. Καὶ τοῦτου
ἡ κόμην λεῖα, ἐν αἱμασὶν ὅττι κολ-
λητικὴ, καὶ ἀφλέγματος, αἱ-
μορρορίας τὲ ἐφεκτικὴ, καὶ τῆς
ἐν μήτρᾳ ἐν περὶ δέτω, καὶ τὸ
ἀφελήμα δὲ αὐτῆς ὅττι ἐγκά-
σισμα ῥοιναῖς· πίνεται δὲ καὶ
πρὸς δυσεντερίαν.

20

Πρὸς Βάτον. Κεφ. λζ'.

Βάτος, ὡς γινώσκοντες. συ-
φεῖ καὶ ἐνερίει· τέχας βάπτει.
τὸ

τὸ

τὸ δ' ἀφ' ἡμῶν τῶν ἀκρεμόνων
 αὐτῆς, κοιλίαν ἴσησι πινόμενον, καὶ
 ῥοῦν ἐπέχει γυναικῶν καὶ ἄν-
 ῥωπης δὴν μακρὸν ἐκτείνει. κρατύ-
 νει δὲ καὶ οὐλὰ καὶ ἄφθας ὑγιάζει
 5 διαμαστύματα τὰ φύλλα, καὶ ἔρ-
 πιας ἐπέχει, καὶ ἀχῶρας τοῦ ἐν
 κεφαλῇ διεσπένει, καὶ ὀφθαλ-
 μῶν περὶ ὧσεις, καὶ κονδυλώ-
 ματα, καὶ αἰμορροΐδας κατα-
 πλάσσει τὰ φύλλα. καὶ ἐπὶ στο-
 10 μαχικῶν δὲ καὶ καρδιακῶν λεία
 ἐπιπτεόμενα ἀρμόζει. ὁ δὲ χυλὸς
 αὐτῆς ἐκθλιβέντων τῶν χυλῶν
 καὶ τῶν φύλλων, συσφραγίζει ἐν ἡ-
 λῶ, βότρυον ποιεῖ εἰς πάντα τὰ ἐν-
 ρημόρια. καὶ ἡ καρτεία αὐτῆς ὁ χυλὸς
 15 πεπεῖρεται ὅπως τελείως εἰς τὰ στο-
 μαχικὰ ἀρμόζει. ἴσησι δὲ καὶ κοι-
 λίαν ἐκπύματος ὁ μέσος πεπεῖρος,
 καὶ τὸ αἷμα δὲ αὐτῆς πύον συν-
 οῖον, κοιλίαν ἴσησι.

Περὶ Ἰδαίας βότου.

20 Κεφ. λή.

Βάτος Ἰδαία ἐκλήθη μὲν διὰ
 τὸ πολλὴν εἶναι τῇ ἰδῇ ἡλικίᾳ.
 ἔστι δὲ ἀπαλωτέρα πολλῶν τῶν
 αὐτῆς, ἀκρότατος μικρὰ ἐχρυσά.
 25 δυνάται δὲ τὰ αὐτὰ τῇ περὶ αὐ-
 τῆς. ἐκ πελοποῦ δὲ τὸ αὐτῆς αἷ-
 ματος συνὲν μέλιτι λεανθέν, ὀφθαλ-
 μικαῖς φλεγμοναῖς περὶ ὧσε-
 νον βοηθεῖ, καὶ ἐρισπέλατα σβέν-
 νισι. στομαχικοῖς τε μετ' ὕδατος
 ἐν ποτῶν δίδεται.

Περὶ Ελ-

decoctum, potu alium sistit, &
 foeminarum profluvia: praestertim
 morfu accommodatissimum. Gin-
 guas firmant, & oris vitij folia
 comanducata medetur, co-
 hibentque illita, ulcera quae ser-
 punt. Ulceribus in capite ma-
 natibus, oculisque proidentibus
 remedio sunt, & codylomatis,
 & haemorrhoidibus folia illi-
 nuntur. Cardiacis, & stomachi
 doloribus, trita convenienter im-
 ponuntur. Caules cum foliis tun-
 duntur, exprimiturque succus,
 mox sole cogitur, singulari re-
 medio, contra omnia quae mo-
 do dicta sunt. Mori in rubo na-
 scētis, quamoptime maturi suc-
 cus, ad oris medicamenta con-
 venit: sistitur alius praematuri ci-
 bo, nec non flore in vino potio.

Rubus Idæus.

Cap. XXXVIII.

Idæus rubus appellatus est,
 quoniam copiosus in Ida proue-
 nit. Est autem longe tenerior prio-
 re, ac minoribus spinis horres-
 cens, & sine spinis inuenia-
 tur. Ius super eadem praestatur, quae
 supradictus. Ceterum flos cum
 melle oculorum collectioni-
 bus commodissime illinitur, &
 ignem sacrum extinguit: sto-
 machicisque ex aqua biben-
 dus datur.

Hel-

DIOSCORIDIS

Περὶ Ελξίνης. Κεφ. λθ'.

Ελξίνη ἔχει φύλλα ὅμοια κισσῷ, ἐλάτωνα δὲ, καὶ κλωνία μικρά, ἀειπλεκόμενα ὅπου αὐτὴ φύεται δὲ ἐν φεαγμοῖς καὶ ἀμπελώσι καὶ σίτω. Διῶαμιν δὲ ἔχει τῶν φύλλων ὁ χυλὸς πηρόμενος κυπκῇ κοιλίας.

Περὶ Ελατίνης. Κεφ. μ'.

Ελατίνη τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὅμοια τῇ ἐλξίνῃ, μικρότερα δὲ καὶ στρογγυλότερα, διατέτακται καὶ ἄνω καὶ κάτω, ἀπὸ τῆς ῥίζης, φύλλων πλῆθος σφυγῶν ἐν τῇ γούσει. φύεται ἐν σίτοις καὶ τόποις ἐργασίμοις. Διῶαμιν δὲ ἔχει τὰ φύλλα καταπλατθόμενα σὺν ἀλφίτοις, φλεγμαίνοντας καὶ ρευματιζομένους ὠφελεῖν ὀφθαλμοῖς. ἔστι δὲ ἴση δέισα δὲ καὶ ῥοφουμένη δύσεντερίαν ἰσησιν.

Περὶ Εὐπατωρίου. Κεφ. μβ'.

Εὐπατώριον πόα ὅτι φρυγανώδης, ῥάβδον ἀναφέροντα μίαν, λεπτήν, ξυλώδη, ὀρθὴν, μέλαναν, ἐγδαυσὺν, πικρὰν καὶ μείζονα φύλλα δὲ ἐκ διασημάτων, ἐρησιέντα μάλα σὰ που εἰς ἑμοίους ἢ καὶ πλείους, τοῖς δὲ πεντὰφύλλοις ἢ καννάβωος μᾶλλον ὁμοιώτα, καὶ αὐτὰ δὲ ἁπλοῦς ἀπὸ σπινθέρων ἐξ ἁκρῶν ἐν τετμημένῳ σπέρματι. δὲ ἀειπέφυκε ἀπὸ μέσης καὶ χαλκῆς, ὑπόδισον, ὑπὸ γενευκὸς, ὡς καὶ τοῖς ἱματίοις ἐν ὁρώσει ἐρεανθέν.

Ταύ-

Helxine. Cap. XXXIX.

Helxine cognomēto cissampelos, foliis est hederæ, minoribus: ramulis exilibus, quibus cōplectitur quodcūq; contigerit adminiculū. Nasctur in fepibus, vinetis, & segetibus. Foliorū succus potu deicit aluū.

Elatine. Cap. XL.

Elatine folia habet helxinæ, minora, rotundiora, pilosa: tenuibus & dodrantalibus ramulis, quinis fenisve, à radice foliosis, gustu adstringētibz. Nasctur in segetibus & cultis. Oculorū fluxionibus, & inflammationibus auxiliatur, foliis cū polenta tritis, & impositis. Eadem cocta forbitionis vsu dysenteriam sistit.

Eupatorium. Cap. XLI.

Eupatorium, fruticosa herba est, vnicum efferens caulem, lignosum, nigricantem, rectum, tenuem, hirsutum, cubitalem, interdum ampliorē: foliis per interualla quinquefolij, aut cannabis potius similibus, quinquepartito aut amplius diuisis, nigricantibus, & ipsis per ambitum serratis: semen medio caule erumpit, pilosum, deorsum spectans, quod siccatū vestibus inhaeret.

Con-

Contrita huius folia, & cū suillo adipe imposita, vlcerib⁹ quę egre cicatricę trahunt, medentur. Herba & semē in vino potū, dysenteria, iocineris vitiis, & serpentiū ictibus liberat. Nec defunt, qui aberrātes argemonē hanc appellarint, cū tamen longē alia sit, vti exposuimus.

Quinquefolium.

Cap. XLII.

- 10 Quinquefoliū ramulos fert
fectucarum similitudine, te-
nues, dodrantes, in quibus
femen: folia menthæ, quina
singulis pediculis, raro plura,
in ambitu serrata: florem ex
15 candido pallefcentem, auri æ-
mulum. Nascitur in riguis, &
aquariis ductibus. Subrubram
habet radicem, oblongam, ve-
ratro nigro crassiore. Pluri-
mis pollet remediis. Ius radice
20 decocta ad tertias, si in ore
contineatur, dentium dolores
sedat: putrida oris vlcera, col-
lutione sistit: arteriæ scabri-
tias, gargarizatu læuigat: con-
tra alui profluuia, & dysente-
35 rias auxiliatur: item articulo-
rum coxendicūque cruciati-
bus potum. Cocta in aceto, &
illita, serpentia vlcera cohibet:
strumas, tumores, duritias, ab-
scessus & collectiones discutit
ignes

Ταύτης τὰ φύλλα μετὰ σέατος
χοιρέιου παλαιού λεία ὀπτεῖν-
τα, τὰ δυσαισθητὰ τῶν ἐκλῶν
ἰᾶται. τὸ δὲ σπέρμα καὶ ἡ πύα
μετ' οἴνου πηρόμενα, δυσεντε-
ρικοὶ καὶ ἐρπετοδύκτοις ἀφελεί.
ἐνιοὶ ταύτῃ ἀρτεμίσαν ἐχέλε-
σαν πλανήζοντες, ἐτέρω γὰρ ὅτιν
ὥς ὑπεδείξαμεν.

Περὶ Πενταφύλλου.

Κεφ. μβ.

Πεντάφυλλον κλώνας φέρει καρ-
φοειδεῖς, λεπτεῖς, σπιθαμιαῖες, ἐφ'
ὧν ὁ καρπός φύλλα ὃ ἔχει εὐκό-
τα ἡδυσμένω, πέντε καὶ ἕκαστον
μόρον, σπανίως δὲ πικρὰ πλείονα,
κύκλωθεν ἐρησμένα σπιννοειδῶς·
αὐτὸς ὃ ἀρχόλεικον, χρυσοειδές.
φύλλον ὃ ἐν ἐφύδρσις τοῖσι καὶ παρ'
ὄχετοισι, βίβαν ὃ ἔχει ὑπερυθρον, ἐ-
πιμήκη, παχυτέραν ἐλλείονα μέ-
λανος, ἐστὶ ὃ πολύχρως. Δύναται
ὃ τὸ ἰβίζης ἀφέψημα ἄχει βίβτε
καταβιβάζειν ἐν τῇ ἐλπίδι, ὁδον-
τολίαν παύειν διακλυζόμενον ἐν
τῷ σώματι καὶ σπινθῶνας τὰς ἐν
τῷ σώματι διακλυζόμενον ἴσησι·
καὶ τραχύτητος ἀρτηρίας ἀναρ-
ραρίζόμενον παραλείπει κοιλία τὴν
βένουσι καὶ δυσεντερίαν βοηθεῖ ἀρ-
θρητικοῖς τε καὶ ἰσχιακοῖς πιδό-
μενον. ἐφθῆ ὃ ἐν ὄξει λεία κατα-
πλασσομένη, ἐρπητας ἐπέχει δια-
φορεῖ χοιράδας, σκληρίας, οἰδήμα-
τα, αἰνυρώματα, ἀποστήματα
ἐρσι-

DIOSCORIDIS

ignes sacros, reduuias, condylomata, pforasque sanat. Terneræ radicis succus, contra iocineris, pulmonumque vitia prodest: item aduersum venena. Cum hydromelite autem, vel diluto vino, & piperis exiguo, bibuntur folia, contra febrium circuitus, in quartana quidem, quaternum ramulorum: in tertiana verò, ternum: in quotidiana, vnius. Ea quoque folia, tricenis pota diebus, comitialibus profunt. Foliorum succus, tribus cyathis aliquot dies potus, celerrimè regio morbo medetur. Illita cum melle & sale, tam vulneribus quàm fistulis remedio sunt: enterocolicis auxilium præstant, Quinquefoliū sanguinis profluuiā & potu & illitu sistit. Ad expiationes, castimonias, & incantamenta inciditur.

Phœnix. Cap. XLIII.

Phœnix folia habet hordei, sed breuiora, & angustiora, spicam lolio similem: calamos digitorum fenūm, radici aduolutos: septenas octonasve spicas. In aruis tectisque recenter illitis nascitur. Harum viriū compos, vt in vino austero pota, alui profluuium, & emanantem vulua sanguinē sistat, vrinæ

ἐρισπέλατα, πτερύγια τὰ ἐν δακτύλῳ, καὶ κονδυλώματα καὶ ἰώσεις ἰᾶται. ὁ δὲ χυλὸς τῆς ῥίζης ἀπαλῆς, πικρὴ πρὸς τὰ ἐν ἡπατι καὶ πνεύμονι πάσῃ καὶ τὰ θυσιάσματα. τὰ δὲ φύλλα πίνονται 5 καὶ μεθ' ὑδρομέλιτος ἢ οἴνου κεκραμένου καὶ πεπύρεως ὀλίγου πρὸς πεπύρεως, ὅπῃ μὲν τοι τετραγώνου, πεντάγωνου κλωναείων φύλλα, ὅπῃ δὲ τριταίου τεταίον, ἐπὶ δὲ ἐφημερησίου ἑνός. ἀρῆγαι δὲ 10 καὶ ἐπληρίας πινόμενα ἐφ' ἡμέρας λ'. ὑγιάζει δὲ καὶ ἡκτερον ταχέως ὁ χυλὸς τῶν φύλλων ποθείς ἐπὶ πινυς ἡμέρας τεταίων κνέδων πλεονος. τεταύματι τε καὶ σύειγας μεθ' ἄλκων καὶ μέλιτος καταπλαπτόμενα ἰᾶται. βρογχίτι δὲ 15 καὶ ἐντεροκλικαίοις, καὶ αἰμορρίας ἴσῃσι πινόμενοι καὶ καταπλαπτόμενοι. τέτυται δὲ καὶ πρὸς κατάρμοις καὶ αἰμορρίας καὶ ἀρτηρίας. 20

Πεὶ Φοίνικος. Κεφ. μγ'.

Φοίνιξ, οἱ δὲ ῥοῦν, οἱ δὲ ἀγχίρωπα, τὰ μὲν φύλλα ἔχει ὁμοία χρυῖ, βραχύτερα δὲ καὶ σενώτερα, εἰς χυλὸν δὲ ἐμφορῇ τῇ αἵματι κλόντας δὲ 25 ἐξαδακτύλους κύκλους τῆς ῥίζης. καὶ σάχους λ'. ἡ φύεται δὲ ἐν ἀεσύραις, καὶ ὅπῃ τῶν σενῶν τῶν νοκταχέων. Διούσιον δὲ ἔχει πινόμενοι ἐν οἴνῳ ἀσσηνῶ, διὰ βροχίαν καὶ αἰμορρίαν τὴν ἐκ μύρας καὶ

ἢ οὐρανὸν ἀπείρονα φεραν ἰσάν. ἰσο-
εὔσει δὲ πινεῖ ἢ ἰχθυόμενον αὐτῷ
εἶναι ἐνδεσμουμένον φονικῶν ἐ-
ρίων ἢ ἀεὶ ἀποθνήσκοντων.

Περὶ Ἰδρίας ρίζης. Κεφ. μδ'.

Ἰδρία ρίζα, ἐξυμωμένη τὰ φύλ-
λα ἔοικα· παρ' αὐτὰ δὲ ὡς ἔλικες
μικραὶ πεφύκασιν, ἐξ ὧν ἢ τὸ αἶ-
δος. ταύτης ἡ ρίζα συπληθεύουσα
δραμὰς μύριας πέντε ὅν ἐν ψυχρῷ ἐστὶ
ῥεῖα, πίνεται ἢ ἢ πρὸς κοιλίας
ρεύματα ἢ ῥοῦν γυναικείον· αἰ-
μορροῖαν τε πάσαν ἰσῆσι.

Περὶ Ροδίας ρίζης.

Κεφ. μέ.

Ροδία ρίζα γινώσκειται ἐν μακα-
δονίᾳ, ἔοικεν ἁλὸς, κουφοτέρα δὲ
ἢ ἀνώμαλος ῥόδων ἐν τῇ διαβί-
βει ἀποφορὰν ποιεῖται ὁμοίαν ῥο-
σιμείνῃ ἢ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν γυναι-
κῶν συνῶν ῥοδίνῳ ὀλίγη λεπτὴ ἐπι-
πτεμένη ἢ ἐμβρεχόμενη μετώ-
πῳ ἢ κροτάφοις.

Περὶ Ἰστωρίδος. Κεφ. μς'.

Ἰστωρίδος φύεται ἐν τόποις ἐ-
φύδροις ἢ τάφροις· χαμλία ἔχει
κενὰ, ὑπερβαίνει περὶ ἄλγος, σερρεῖα,
ῥόνασι διειρημένη, ἐμπυκνῶ-
σιν εἰς ἄλλα, ἀπὸ δὲ αὐτὰ ῥο-
νῶν φύλλα πυκνά, λεπτά, αἰχμη-
ται δὲ εἰς ὕψος ἀναβαίνουσα ἐπὶ
τὰ παρὰ κείμην ἀπὸ τῆς ἡμέρας
κρηνηνῶνται ἀπὸ κρηνηνῶν κόμας
πολλὰς μελάνεις καὶ ἀπὸ ἰσ-
του οὐρά. ρίζα ἐν ὁδῷ, σκληρά.

Συμπι-

vrinæ impetus infranet. Sunt
qui adalligatâ in puniceo vel-
lere & suspensam, sanguinem
supprimere prodant.

Idræ radix. Cap. XLIII.

Idræ radici folia sunt ea
quæ rusco: circum ea veluti
exigui capreoli sunt, in quibus
flos. Radix spissandi naturam
habet, his conueniens quibus
adstrictione opus est. Pota,
citam aluum: mensesque, &
omnem abundantiam sangui-
nis sistit.

Rhodia radix.

Cap. XLV.

Gignitur Rhodia radix in Ma-
cedonia, costo similis, leuior,
inæquabilis: quæ contrita rosas
redolet. Vtilissima capitis do-
loribus, si madefacta fronti &
temporibus cum rosacei mo-
mento imponatur.

Equisetum. Cap. XLVI.

Equisetum in riguis & scro-
bibus nascitur: cauliculi pro-
deunt inanes, geniculati, in
se farcti, rubescences, leniter
scabri, duri, & iuncea circa
eos folia, crebra, exilia. In su-
blime attollitur, vicinos ar-
borum caudices scandens, ob-
uolutumque dependet, co-
mis multis, nigris, vt equo-
rum cauda: radix lignosa dura.

Vis

DIOSCORIDIS

Vis herbæ spiffare : quare sanguiné naribus erumpenté succus ipse fistit:prodest dysentericis in vino potus: vrinam cit. Sanguinolenta vulnera glutinantur tritis foliis, & illitis. Radix cū sua herba tussim, orthopnoeam, ruptaque adiuuat. Folius in aqua potis, dissectiones vesicæ & intestinorum, enterocelæq; in vnum coalescere, cogiq; feruntur.

Equisetum alterum.

Cap. XLVII.

Alterū equisetum caulis est rectus, æqualis, cubito maior, inanis: comisper interualla breuioribus, cādidioribus, & mollioribus. Id cum aceto tritum vulneribus remedio est, eademque fungitur facultate.

Coccum infectorium.

Cap. XLVIII.

Coccū quo infectores vtuntur, frutex est furculosus, paruus, cui grana ceu lētes adherēt, quæ electa cōgerūtur. Optimum gignitur in Galatia, & Armenia, deinde Asia, & Cilicia: vltimum ex omnibus Hispanicū. Vis huic spiffandi vulneribus, neruisq; præcis, cōueniēter ex aceto tritum illinitur. Nascitur quoq; in Cilicia, è quercubus, cochlearū exiliū similitudine, quod

Στυπτική δὲ ἢ πῶς ὄζειν ὁ χυλὸς αὐτῆς αἰμορραγίας ἴσται παρὰ ἐκ μολιπῶν, καὶ δυσεντερίας ὡφελῆται πινόμενος μετ' οἴνου· κινεῖ δὲ οὖρον. τὰ δὲ φύλλα ἔλαιμα τραύματι καὶ πολλὰ λεία ἐπιπαιστέοντα. ἢ δὲ ῥίζα καὶ ἢ πῶς βήρυσσι τε καὶ ὀρθοπνοικοῖς καὶ ἐγκυματίοις ἀρθρῶν, ἰσορεῖται δὲ καὶ ἐντέρου διαρροῖς καὶ κύστεως διακοπὴν, καὶ ἐντεροκύκλῳ συνάγειν τὰ φύλλα πινόμενα ἐν οἴνῳ.

Περὶ Ἑτέρας ἰσπανεύουσας. Κεφ. μζ'.

Ἰσπανεύουσας ἑτέρας κόμας ἐκ διασημάτων ἔχουσα βραχυτέρας καὶ λευκοτέρας καὶ μαλακωτέρας. ἢ τις καὶ αὐτὴ λευκώδεις συνὶ ὄζει τραύματα ἰᾶται τῷ αὐτῇ ἔχουσα δύναμιν.

Περὶ Κόκκου βαφικῆς.

Κεφ. μη'.

Κόκκος βαφικὴ θάμνος ὅστις μικρὸς φρυγανώδης ὥς πρὸς κενταύται οἱ κόκκοι ὡς φακοὶ, οἱ πνίγες ἐκλερόμενοι συντίθενται. ἀείσῃ δὲ ὅστις ἢ γαλαπαπτικὴ καὶ ἢ ἀρμυριακὴ, ἔπειτα ἢ ἐν ἀσίᾳ καὶ ἢ κιλίκιος ἐξάτῃ δὲ πασάν ἢ ἐν ἰσπανίᾳ. Δυνάμειν δὲ ἔχει στυπτικὴν ἀρμόζουσαν τραύμασι καὶ νεύρων τρώσσει, λεία μετὰ ὄζοις καταπλασσομένη. γίνεται δὲ ἢ ἐν κιλικίᾳ ἐν τοῖς δρεσίῳ ὁμοίως κοχλία μικρῶν, ἢ

ὡς αἱ τῆς γῆς ἄνθρωποι τῶν ἐν ἡμέ-
ραις ἀνθρώπων κοκκὸν καλοῦσιν.

Περὶ Τραγίου. Κεφ. μβ'.

Τραγίον φέρεται μὲν ἐν κρήτι
μόνη, ἔχει δὲ τὰ φύλλα ὁμό-
μοια, καὶ τὰς ῥαβδούς καὶ τὴν καρ-
πὸν, μικρότερον δὲ πάντα, φέρεται
δὲ ὅπιν κομμεῖ παρὰ πλῆστον.
Ταύτης τὰ φύλλα καὶ ὁ καρπὸς καὶ
τὸ δάκρυον καὶ ἀπαλασσύμενα σὺν
οἴνῳ, ὅπως αὐτὴν σκόλοπος καὶ πάν-
τα τὰ ἐμπυρνώμενα. πινόμενα
δὲ τραγυρεῖαν ἰσχύει. καὶ λι-
δοῖς τὰς ἐν κύστει ἐρύπτει, καὶ
καταμύσει αἶμα. λαμβάνεται
δὲ ἐλκῶν. α. φασὶ δὲ καὶ τὰς
ἀγρίας αἰγὰς τοῦ ἐνδεῖος καὶ νε-
κρῶν τῶν ποταμῶν, ἐκβάλλειν
ταῖς ἀνέμοις.

Περὶ ἄλλου τραγίου.

Κεφ. γ'.

Τραγίον ἄλλο τὰ μὲν φύλλα
ἔχει ὅμοια σκολοπενδρίῳ, ῥίζαν
δὲ λευκὴν, λευκὴν, παρὰ πλῆ-
στον ῥαφανὶ ὁμοία. Ἡ τις βοή-
θει διὰ σεντερικῶν ὁμῶς τε καὶ
ἐφ' ὅτ' ἐστιν ὁμῶς. παρὰ πλῆστον δὲ κα-
τὰ τὸ φθινόπωρον τὰ φύλλα
τραγίου ἐσθλὴν. ὅθεν καὶ ὀνόμα-
σται τραγίον.

Περὶ Τραγίου. Κεφ. γδ'.

Τραγίον, οἱ δὲ σκορπίον, οἱ δὲ
ῥάγινος φέρεται παρὰ θαλάσσης μά-
λιστα, θαμνίσκος ἐπὶ γῆς, ἐπιμύ-
κτος, ὅς μ' ἐστὶν, ὅσον ἀνθρακίς ἢ μεί-
ζων,

quod illius regionis mulieres
ore legunt, & coccu vocitant.

Tragium. Cap. XLIX.

Tragiū nascitur in Creta tan-
tū insula, lētisco femine, folio,
& ramis simile, singulis tamen
minorib⁹, succus ei lacteus, gū-
mi non dissimilis. Semen, folia,
lachrymāq; illitu spicula è cor-
pore eiiciunt: omnia quoque
corpori impacta, euocant: po-
ta stranguriæ medentur, calcu-
los vesicæ frangunt, menses tra-
hunt. Modus in sumptione est,
drachma vna. Fama est sylue-
stres capras sagittis confossas,
eius herbæ pabulo spicula ex-
cutere.

Tragium alterum.

Cap. L.

Est & alterum tragium, quod
tragoceros aliqui vocant, fo-
lia scolopendrij habet, & radi-
cem sylvestris raphani, tenuē,
candidam: quam crudam vel
coctam esse dysentericis pro-
dest. Folia autumno, hirci vi-
rus olent: exinde sibi tragij no-
men adoptauit. Prouenit in
montibus, & præcipitiis.

Tragum. Cap. LI.

Est etiā herba tragos, quā ali-
qui scorpiō aut traganō vocāt:
maximè in maritimis nascens,
palmum altæ aut amplior, fru-
D ticosa,